

nærmest vilde bemærke, var dette, at man maaste kunde mene, at Udvalget ikke strengt nok havde paaset Bygningsagen, og det er i den Anledning jeg har forlangt Ordet. Jeg vil ganske vist tilstaa, at det, der først var Gjenstand for Udvalgets Opmærksomhed, var, at Anstalten kun skulde kunne benyttes af de Individier, der intet Omstømmende kunde have om Yderverdenen og om sig selv, de, der ikke alene er incurable, men de, der hovedet kun have faa at sige dyriske Fornødenheder; det var det, vi rettede vor Opmærksomhed paa stærkt paa, at det andet Punkt, Bekostningen, traadte noget i Skygge. Jeg skal ogsaa i Dag, foranlediget ved, hvad der udtales i Betænkningen, idet der netop der tales om den Slags Syge, der skal henvises dertil, paa nu henlede den høitærede Justitsministers Opmærksomhed paa, at den Forsudsætning, under hvilken Loven var giden, er, at der kun bliver Plads for disse, altsaa, at man ikke raak væk lader Anstalten benytte af de bestaaende Anstalter som en Afsløbskanal, som et Sted, til hvilket de uden videre henvises dem, der ere incurable. Det er ikke Meningen, og det tror jeg ogsaa staar i Loven; men det kommer saa meget an paa, hvorledes Administrationen stiller sig til det, at jeg tvivler ikke om, at selv Loven i det Stykke vil kunne omgaas, og derfor henvender jeg mig netop til den høitærede Justitsminister, om han, da der kan være nogen Sandsynlighed for, at han først kommer til at iværksætte denne Sag, vil have sin Opmærksomhed tilstrækkelig henvendt derpaa, da Sædvanen og Begyndelsen næsten ere stærkere end Loven selv. Hvad selve Bygningsoverskriftelsen angaar, vil jeg ogsaa der sige noget for Udvalgets Dør. Vi havde ikke Grund til at tro, at det vilde gaa snyderlig ud over de 262,000 Kr., — Mark og Skilling skal jeg ikke tale om. Jeg skal begrunde det nærmere. Der var oprindeligt et Forslag af Arkitekt Stord i Viborg, som gik ud paa i Grunden en ren Ubetydelighed med Hensyn til Omkostningen. Dette Forslag blev gjentagne Gange gjenmeengaaet, sidste Gang af Læge Gædeken, det vil sige: fra hans Side var det Indvendinger mod Benyttelsen af Anstalten, saaledes som den er paatænkt af Herr Stord, og det var efter en hel anden Benyttelse, at Herr Stord — det skal jeg erkende — har forfattet det oprindelige Forslag. Det oprindelige Forslag blev sendt til Sindspsygeanstaltens Direktionens og særlig til Overlægenes Erklæring. Det blev meget stærkt kritiseret som næsten ubrugeligt. Læge Gædeken tog Hensyn til alle disse Indvendinger eller de fleste af dem, der især vare komne fra Sindspsygelegen i Aarhus. Derefter blev et nyt Overflag lavet, og vi kunde ikke have mindste Formodning om, at dette Overflag ikke var det endelige. Man vil altsaa se, at det Overflag, som forelaa for os, var et, som var grundet paa de af vedkommende Læger gjorte Indsigelser, og Udvalget

havde derfor ikke mindste Grund til at tro, at det vilde blive betydeligt overskredet, saa meget mere som den daærende Justitsminister netop slog paa Prisbilligheden og ikke lod sig forstaa med, at det vilde blive dyrere. Jeg tror saaledes at have godtgjort, at Udvalget har ikke handlet letvindigt, naar det har tilraadet Lovforslagets Vedtagelse.

Winther: Jeg vil kun udtale et Par Ord i Anledning af det Forslag, som gaar ud paa at yde et Tilskud til Kysthospitalet til Pleie for 12 — 15 fattige, fjertelsvage Børn. Fjertelsygen hører vistnok blandt de Sygdomme, som i Særdeleshed ere en Følge af den usle Næring, Børn faae, naar de ere meget fattige eller ingen Forældre have, og det forekommer mig derfor, det kunde være ønskeligt, at der kunde gøres noget Mere for at imødekomme Trangen i den Henseende. Man ser de græseligste Vanstaainger fremkomme af Fjertelsyge, naar den faar Lov til at rase. Jeg har heller ikke opfattet Udvalgets Bemærkning om den Betænkning, hvormed det bevilger Summen, anderledes, end at det blot mener, at Hospitalet tager vel stor Betaling, men hvis Forholdene tilade at optage flere Børn, og der fremkommer et Forslag i den Henseende, kan jeg ikke tænke mig, at det skulde møde nogen væsentlig Indvending fra Udvalgets Side. Jeg ser, at der er forskellige Anstalter, der yde Bidrag til dette Hospital, nogle mere, andre mindre, men der er en Anstalt, som ogsaa forekommer mig burde sjanke denne Sag sin Opmærksomhed, det er Frederik den Syvendes Stiftelse paa Tegeråpræs. Jeg nævner blot dette for at henlede Vedkommendes Opmærksomhed paa, at der vist ogsaa her var Noget at gøre med Hensyn til Børn, som ere blandt de mest hjælpeløse heri Landet. Det forekommer mig, at det er en Pligt for Samfundet, at det gjør Noget for at lindre de værste Følger af Armoden, og at her er en Leilighed, hvor der kan gøres noget Mere end det, der er foreslaaget af Regeringen. Jeg skal aldeles ikke indlade mig paa nogen Kritik af, hvad der er fremkommet om Betalingen osv. Jeg har blot villet henlede Opmærksomheden paa, om ikke dette Hospital kunde benyttes i noget videre Udstrækning.

Justitsministeren (Mellermann): Med Hensyn til de Ytringer, der ere fremkomne, skal jeg først tillade mig, at gjøre en Bemærkning i Anledning af den Klage, som blev fremsat af et aaret Medlem (Schjørring) over Mangel paa de fornødne Apparater til Dampfedelprover. Grunden til denne Mangel, som Justitsministeriet selv har havt megen Anledning til at beklage, og som ogsaa forsaavidt har været til megen Ulempe, da vi naturligvis ikke her have hørt disse Klager for første Gang, men have modtaget stadige Besværinger i denne Retning, er foranlediget ved, at det